

føre for det ærede Medlem en Udtalelse, som jeg tillægger langt større Betydning end Udtalelser fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds. Det er nemlig en Udtalelse fra et særligt bygningskyndigt Medlem, Udtalelser fra det ærede Medlem, som for Stieblikket er fraværende, nemlig det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Wille) med Hensyn til, hvad Grunde ere værd, og særligt, hvad disse Grunde ere værd. Der var engang fremfat Betragtninger af lignende Art som dem, det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds nu ansøgte, om, at saadanne Grunde ikke kunde sammenlignes med Grunde, der blive folgte paa Strøget, hvor der er Handel og Wandel. Da sagde det ærede Medlem, som nu er fraværende, det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds, det bygningskyndige Medlem, at han vilde gjøre opmærksom paa, at disse Grunde havde en anden Art af Værdi, der maatte, naar Alt kom til Alt, stillede dem høiere, idet de i fortrinlig Grad egnede sig til de Luxusbygninger, der ifølge Traditionen havde samlet sig i denne Del af Staden. Dette ærede Medlem, der, som jeg tror, er langt mere bygningskyndig end baade det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds og jeg, som ikke ere bygningskyndige, sagde, at disse Grunde havde en Værdi, som, naar Alt kom til Alt, stillede dem høiere end Grundene paa Handelsstrøget. Dette tror jeg, man kan stole meget mere paa end paa aldeles usagkyndige Udtalelser fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds eller fra mig om denne Værdi. Det Spørgsmaal, som det ærede Medlem opstillede, og som flere Gange har været under Debat, nemlig om Fortolkningen af Finantslovens Position, om en saadan Position giver Ministeren en Bemyndigelse eller ikke, dette Spørgsmaal finder ogsaa jeg at være et temmelig kjedeligt Spørgsmaal. Hvorfor det ærede Medlem vil fastholde, at Bemyndigelsen skal gives ubetydelig i den Form: „der bemyndiges“, det forstaaer jeg ikke; jeg veed ikke, hvorpaa han bygger denne Paastand. Han byggede den aabenbart ikke paa den almindelige Sprogbrug, thi Ingen vil dog negte, at Bemyndigelse i daglige Forhold kan gives derved, at den forudsættes. Hvad særligt dette Tilfælde angaar, da har jeg Autoriteter mod det ærede Medlem, som han for denne Sags Bedkommende vistnok vil respektere. Da der nemlig var Tale om denne Post paa Finantsloven, sagde Udvalgets Ordfører, at efter hans Mening var Ministeren ikke derved forpligtet til at sælge men havde faaet Bemyndigelse til at sælge, naar Leilighed gaves, og dertil svarede Ministeren: „Med Hensyn til Forslaget under Nr. 7 om Optagelse af forskellige Bygninger blandt de Eiendomme, der skulle sælges, maa jeg henholde mig til, hvad der er bemærket af den ærede Ordfører, at jeg ogsaa derved betragter mig som bemyndiget til, naar Leilighed dertil gives, at afhænde.“ Det vil altsaa ses, at det ærede Med-

lems Opfattelse af dette Punkt er eneftaaende. Der er vist Ingen, der nogeninde har tvivlet om, at, naar der paa Finantsloven stilles en Opfordring til Administrationen om at gjøre Noget — og det ærede Medlem erkjender, at denne Betydning har denne Position — saa er Administrationen bemyndiget dertil, og jeg siger, at der ikke engang er logisk Mening i at ville negte, at en Opfordring til at gjøre Noget indeholder Bemyndigelse dertil. Altsaa i dette Punkt vil jeg ogsaa finde det kjedeligt at fortsætte yderligere med det ærede Medlem. Jeg tror, at det er aldeles klart og aldeles i Orden. — Naar det ærede Medlem gjorde en hel Del Smaa bemærkninger med Hensyn til Wilkaarene o. s. v., og navnlig paastod, at jeg havde sagt, at Lietgen her havde gjort en ubemærket Forretning, saa skal jeg dertil sige, at dette er Noget, jeg aldrig har sagt, men jeg har nedlagt en Indsigelse imod de overdrevne Udtryk, som det ærede Medlem brugte om de store Offre, som her ere bragte. Denne Kontrakt forpligter ikke Lietgen juridisk til Andet end til at anvende 100,000 Kr. til Kirkens Fuldbendelse. Dette er hans juridiske Forpligtelse, og den gaar ikke ulydover. Hvis han altsaa for Grunden har givet omtrent det Halve af, hvad den er værd, vil han ikke være juridisk forpligtet til at anvende Mere, end han har givet. Det er aldeles ikke nogen udmærket Forretning, forsaavidt han ikke har tjent Noget derved, men dette er et Spørgsmaal og et Hensyn, som vi aldeles ikke have at tage her. Det ligger aldeles udenfor vor Afgjørelse, om han har gjort en god eller en daarlig Forretning, det interesserer os aldeles ikke, det er et Spørgsmaal, som aldeles ikke vedkommer os; det er Noget, som det ærede Medlem har bragt ind her, men jeg siger, at det er en ligegyldig Sag. Hvad det kommer an paa, er, om Statskassen her har gjort en god Forretning, og dette har jeg ikke hørt Nogen paastaa, at den har gjort. Den Opfattelse af Finantspositionen, som det ærede Medlem gjorde gjældende, eller som det ærede Medlem tillagde eller lagde i Munden paa andre Medlemmer her, tror jeg er urigtig. Deri har det ærede Medlem misforstaaet det ærede Medlem for Præstø (Bojzen). Det var ikke dette ærede Medlems Mening, og det har ikke været noget Medlems Mening her, at der ved Finantsloven skulde være sket noget Nyt, skulde være sket Noget, som havde afbrudt en tidligere Tilstand. Det, der er sagt, er, at hvis der tidligere havde været en Bemyndigelse, vilde den være afstaaen ved Finantsloven, men der er aldrig Nogen, der har indrømmet, at der var nogen Bemyndigelse før Finantsloven. Altsaa, der tager det ærede Medlem feil, naar han tror, at det nogeninde her fra nogen Side er blevet indrømmet, at Ministeren, hvis denne Finantsposition ikke havde været, kunde have gjort Noget af det, han har gjort. Dette har Ingen erkjendt eller indrømmet. Det kunde han ikke